

<http://rathenaunl.wordpress.com/2012/02/28/valorisatie-waardevrij-duh/>

Valorisatie waardevrij? Dûh!

Sinds enkele jaren houd ik me bezig met valorisatie. <http://www.rathenau.nl/themas/project/valorisatie-als-kennisproces.html> Mensen veronderstellen vaak dat ik zeker wel vind dat valorisatie noodzakelijk is, of goed, en dat ik natuurlijk vind dat het standaard onderdeel moet zijn van alle onderzoeksevaluaties. Ik schrik daar meestal van en reageer dan een beetje laf. Waarde vrijheid is immers de norm! En dus manoeuvreer ik omzichtig: valorisatie is sinds enkele jaren officieel de derde taak van universiteiten, maar in praktijk is het nog geen volwaardige taak. Valorisatie is onderdeel in verschillende evaluaties, maar nog steeds is niet duidelijk hoe het te beoordelen. En als we dat beleid nu eenmaal hebben, is het dan niet verstandig om er ook invulling aan te geven? Daarom houd ik me er mee bezig. Of ik valorisatie belangrijk vind, of dat ik eigenlijk vind dat valorisatie moet, doet echt niet ter zake!

Dat zeg ik dan allemaal wel heel stellig, maar ondertussen sla ik aan het twijfelen. Houd ik wel voldoende afstand om te kunnen inschatten of dit wel het juiste onderwerp is en of ik me er op de juiste manier mee bezighoud? Nee, dat doe ik niet, realiseer ik me dan telkens weer met enige schaamte. Ik was student assistent Wetenschap & Samenleving, lid van de Chemiewinkelcommissie en adviseur bij een Transferpunt. Ja, ik vind kennisoverdracht belangrijk. Daarom houd ik me ook met valorisatie bezig. Maar dat het vele malen minder belangeloos en waardevrij is dan dat, leerde mijn dochter van 13 me onlangs.

Dat kinderen een belangrijke rol kunnen spelen bij de keuze van onderzoek wist ik al sinds mijn afstuderen. Stuart Blume schreef op onze weblog Intieme Technologie een bijdrage over het cochleair implantaat en zijn dove kinderen. <http://intiemetechnologie.wordpress.com/2012/02/22/technologie-en-de-strijd-om-het-behoud-van-gebarentaal/> Ik ben afgestudeerd in zijn vakgroep en herinner me nog dat hij de keuze maakte voor de studie naar de ontwikkeling van dit hoorapparaat. Het verbaasde me niet dat hij dat deed. Het was me tijdens mijn studie Wetenschapsdynamica al duidelijk geworden dat de CUDOS normen van Merton (Communitas – Universalism – Desinterestedness - Organised Scepticism) weliswaar een goed uitgangspunt vormen, maar dat bij het maken van keuzes in onderzoek heel andere motieven een rol spelen. De beschikbaarheid van geld bijvoorbeeld, of de kans om samen te werken met een groep van aanzien, of privé zaken als je eigen kinderen.

Terug naar mijn 13 jarige en ons goede gesprek aan de keukentafel. Dochterlief wilde nou wel eens weten wat valorisatie volgens mij is. Ik gaf haar wat voorbeelden en vatte samen dat het gaat over de waarde die kennis kan hebben voor anderen dan collega-onderzoekers. Dat sommigen onterecht denken dat het alleen om economische waarde gaat, maar dat het om veel meer gaat dan dat. En dat het er om gaat dat de kennis aan die anderen wordt overgedragen. “Ja, dat klopt wel,” zei ze. Pardon? “En,” zo ging mijn tweetalige dochter verder “het gaat niet alleen over geld en andere dingen die ik niet begrijp. Het gaat over waarde geven.” Nou weet ik wel dat mijn dochter en haar Italiaanse vader, taalkundige, wel eens spreken over de betekenis van woorden. Maar dat ze een analyse hadden gemaakt van het begrip valorisatie verbaasde mij toch. Ik begreep het niet. “Dûh!” zei Valentina, “als je je bezighoudt met valorisatie mama, dan hou je je bezig met mij. Valentina en valorisatie dat is hetzelfde, waarde geven.”

Leonie van Drooge
28/02/2012